

L' OLOTÍ.

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVEU DEL
CENTRE CATALANISTA.

ELECCIONS.

Avuy per avuy lo verdader país, es dir, qui paga y sofreix mes ó menos resignat la sort que 'ns toca als espanyols es completament indiferent à las eleccions, perquè vist lo que dona de sí la política no hi creu; y per més que estiguin en majoria los retrats están convensuts de que es inútil tot esforç en contra dels polítics d'ofici que tenen abassegat aquest assumpto, habentlo convertit en verdader negoci. Per lo tant aquestos sols fan lo gasto y prenen part activa en la lluyta, logrant, á copia de compromisos y de ser importúns, arrastrar alguns dels retrats que van á las urnas com ovellas al escorxador. Los partits extrems son los únichs que conservan alguna fe política y ab sas forsas oposadas sols logran fer possibles los termes mitjos que á pesar de son descreít continuan governant la nació. Aquest es l'estat en que 'ns trovem. ¿Qué succehirá si per medi del sufragi universal se desfá aquest equilibri establert? Difícil es calcularho en aquesta terra de las anomalías, pero sí deu continuar com fins aquí alló de qui mana guanya, aváns que donar tant trasváls inútil, ó millor, perjudicial al país ab aquest género d'espectacles, sería molt mes preferible que desde Madrit proposessin los diputats y ajuntaments, y pera demostrar que 'ls pobles hi fan alguna cosa podrian fer que 'ls arcaldes ó los síndichs ó qualsevol hi possessin lo conforme y paus ab Deu hasta un altre any. No per aixó marcharía mes mal qu'ara la cosa pública, pot ser aniria millor y quant menos nos estalviaria molts amohinos, impertinencias y hasta renyinas que avuy no poden evitarse, com está evidentment demostrat per la práctica.

Si las eleccions devían donchs tenir un caràcter verdaderament representatiu de las forsas vivas del país, aplicant sobre aquesta qüestió nostre criteri, lo qual sentárem en altre article, deurían partir d'una base *natural, sencilla y práctica* y que sas resolucions

ulteriors resultant sempre beneficiosas per tots, no resultarien may *injustament* perjudicials á ningú per lo principi sentat també de *lo que no vulgas per tu no vulgas per ningú*. Pera lograr las antes ditas conclusions, á nostre entendre seria precís comensar per reformar la divisió actual de Catalunya, no per aquest pur y esclussiu cas d' eleccions, sinó per totas las qüestions inherents á la divisió del territori. Anem al cas. Las mateixas rahóns qu' existeixen perquè Espanya quedí dividida en regions naturals siguent una de ellas Catalunya, existeixen també perquè Catalunya se subdivideixi en regions parcials de menos importancia dins sa base natural y aquestas en altres d' un ordre encara inferior representadas per los petits pobles ó municipis. Aquesta divisió existeix ja ab las quatre provincias y los corresponents partits judiciales y luego ab los municipis, pero aquesta divisió que avuy tenim es arbitraria y en pochs cassos respón á las exigencias de ser *natural, senzilla y práctica*, quan la divisió per comarcas ó encontradas naturals que tenen sa capital natural també facilitaria en gran manera no sols las operacions electorals sinó totas las prácticas gubernamentals ab lo menor perjudici possible per part dels administrats, mentres avuy tenim las aberracions mes grans. Aixís es que hi ha pobles que voldrian separarse d' altres ab los que se 'ls fa formar municipi y no 'ls hi convé per rahóns atendibles, mentres altres que voldrian unir-se no poden per igual motiu. En materia de eleccions de diputats provincials tenim que Olot va unit ab Puigcerdá sens mes rahó que la d' equilibrar los vots favorables als governs que sobraven en aquest últim districte, ab los de oposició que dominavan en lo primer. Com á divisió per lo criminal tenim dos Audiencias que 's tocan, lligadas per medi de ferrocarril, y en cambi Puigcerdá per buscar justicia deu atravesar tota la provincia y districte de Olot que correspon á Figueras, fent dos jornadas grossas y pesadas, quant las neus no 'ls interruptan lo pas; en una paraula, la divisió actual es generalment del tot contraria á lo que deuria esser. De intent nos havem detingut mes de lo qu' era necessari per lo sol fet d' eleccions en demostrar la part de la mala divisió actual de Catalunya per tenir de sí gran importancia y es-talviarnos d' ocupármosen de un modo especial per lo que 's refereix á las demás necessitats del país.

Tornem dochs á las eleccions fetas sobre una divisió territorial

natural, senzilla y práctica y 'ns trovarem que si 's volian establir sobre d'ella unas eleccions baix la base del mateix sufragi universal, pero resoltas ab criteri catalanista, trovariam de segur que dita elecció deuria esser per classes ó estaments ab sufragi indirecte ó sia per medi de compromissaris nomenats per los gremis ó classes distintas de la societat y hasta per professions, es dir, pagesos, industrials, comerciants, ciencias y lletras, y lo mateix treballador podria estar representat, establint que, un diputat per los pagesos no pogués ser un comerciant, ni un letrat y vice-versa. També trovariam sobrer la politica menuda y sols nos interessaria la verdaderament trascendental per la nació, sobreria també lo parlamentarisme que converteix las corts en una olla de grills pera no dir cosa pitjor. Las reunions de corts generals seria cosa rara y curta y l'assistencia á las corts parcials de cada regió seria accesible á la fortuna de tots los nomenats, perquè no tindrian de des-terrarse de son país per mesos y mesos, sino que podrian funcionar dins la capital de sa regió respectiva. Pero tot aixó que podria ser tant fácil y senzill te tres enemics capitalissims, un general á tot lo mon y altres dos specials d' Espanya. És lo primer la mateixa implantació existent del sistema; y los altres dos son l'empleo-manía dels politichs d' ofiçios amos del presupost, y l'altre que Madrid no té ni pot tenir més vida que la pura y exclusiva que naix de la politica centralisadora. Aquestos son los tres enemics naturals que lluytarán sens descans contra nostres desitgs. Lo primer está ferit de mort, pero té encara molta vida; la mort d'aquest pot en gran manera debilitar los dos restants, pero sa defensa será desesperada per quant lluytarán personalment per sa propia existencia tots aquells que á la sombra d'aquesta politica viuen y granjejan.

PUNT CAPITAL.

Lo dilluns vinent se comensarán ab gran solemnitat las sessions del Sinodo Diocessá de Barcelona; y si en tots temps han sigut en la Iglesia Católica un fet d'importancia aqueixas Assambleas ecclesiásticas, en nostres dias se pot dir que la tenen molt major, encara que molt poch se sovintejan. Tal vegada s'hauria sigut mes oportú esperar á fer Sinodos Diocessans quan s'hagués celebrat Concili Provincial, com últimament s'han celebrat á Valladolid y á Valencia; pero necessitat especial deu tenir lo Bis-

bat de Barcelona quan l' Excm. Sr. Catalá s' ha determinat celebrar-lo.

Indubtablement un Sinodo Diocesà pot tenir en nostres dies grans conseqüències, ja per reformar abusos, abolir corruptelas y senyalar normes especials de conducta apropiadas als temps actuals; y no dubtam que 'ls Reverents Sacerdots que 's reuniran en la Seu de Barcelona, baix la presidència de son Prelat, animats del més bon desitg de la salvació de las ànimas y exaltació de la Fè catòlica, deliberaran y acordaran lo que més convenient sia als altíssims fins que un Sinodo Diocesà deu proposarse.

En lo projecte de Constitucions que s' han entregat ja fa temps als Párrocos, y que ab llohabilíssim acort s' ha redactat en catalá (1), sabem que 's tractan punts importantíssims; y com, segons diu algú periòdich de la capital, los Párrocos han tramés á la Junta moltes é importants observacions y esmenas, nosaltres—si be que reprobam que 'l *reporterisme* periòdich se fiqui, com se fica, en cosas del Sinodo, essent molt de lamentar que 's publiquin correspondències com una que 'n vegerem aquest estiu en los diaris, relativa á tant veneranda Assamblea, y escrita per persona molt oficiosa, á jutjar per lo seu contingut,—nosaltres nos permeterem tant sols indicar un punt capitalíssim, que de segur no 'ls passarà per alt á molts dels convocats al Sinodo de Barcelona.

Volem parlar de la necessitat de pendre una resolució sèria sobre la ensenyansa del Catecisme en la nostra materna llengua. Los zelosos Párrocos ja ho fan en sas respectivas parroquias, cumplint lo preceptat en lo Sagrat Concili de Trento y per los Concilis Tarraconenses; pero com avuy desgraciadament la catequística parroquial no es molt frequentada, resulta que moltes criaturas no reben mes ensenyansa del Catecisme que en las escoles y lologis, en los quals hi ha la mania d' ensenyarlo en castellá. Molts párrocos hem sentit queixarse dels inconvenients que aixó porta, trovantse que quant han de preparar los noys y noyas per la primera Comunió, ells, com es de obligació y costum, los examinan de Doctrina en catalá y las criaturas, en sa major part, responen en llengua castellana. ¿Y qué significa ensenyar la Doctrina en castellá als noys catalans? Val tant com no ense-

---

(1) Los redactors s' equivocaren fent femenina la paraula *Sinodo* que l' us ha fet masculina en todas las llengual neo-llatinas. En catalá may havem vist usat *Sinodo Diocesana*, y no han de fer mes que mirar lo Ritual del Bisbat de Barcelona, publicat en 1743 per lo Bisbe Castillo y Vintimilla, y reimprés en 1810 per lo Il·lm. Martínez Sau Martín, y trobaran en lo primer capítol *De amnunciandis diebus dominicis*, á las pocas líneas de la primera plana. *Sinodos diocesans* y no pas *diocesanas*. Es insignificant la advertencia, pero creyem necessaria la esmena.

nyarla, puig la pràctica diària ensenya que la Doctrina apresu en llengua forastera, molt fàcilment s' esborra de la memòria, lo qual s' explica fàcilment per una llei psicològica. Y no hem de insistir sobre això, perquè es cosa molt notoria y de tothom sabuda.

Cal, donchs, aprofitar lo conjuntura que molt favorable 's presenta en lo Sinodo Diocesà de Barcelona, pera posar un fort obstacle á cèixa invasió castellanista que desvirtúa lo nostre caràcter, que fa perdre als infants lo amor á la llengua dels pares, y perjudica notablement la ensenyansa religiosa del nostre poble. La ensenyansa catequística y la predicació son las ultimas trinxeras que li quedan á la llengua de Sant Vicens Ferrer y del Beato Oriol, y si los Sacerdots no las defensam com nos pertoca; y de nosaltres, y ay del poble catalá!

Que 'ns dispensen los RR. Pares del Sinodo Diocesà que va á tenir lloch en la Catedral Basílica de Santa Creu de Barcelona, aquesta excitació filla del amor entranyable que sentim per la Religió y per la Patria. Que 's verifiqui una vegada més per honra del Clero catalá, aquella frase d' un escriptor catòlich de nostres dias: *Que 'l cor del Sacerdot es l' últim refugi de las nacionalitats confiscadas*. Si tant sols se prengues acort formal sobre 'l punt que hem indicat ja seria una gran cosa lo Sinodo Diocesà de Barcelona, y deixaria un recort mes viu y permanent que 'l d' una solemne ceremonia més ó menos aparatosa.

JAUME COLLELL, PBRE.

(De *La Veu del Montserrat* del 18 del corrent.)

Varietats.

L' AVIA TITA.

(*Continuació.*)

—Bonas tardes avia, vos vingue á fer companyia, li vaig dir al entrar.

—Ay es vosté, entri, prengui una cadira, segui,—deya ella mentres s' esforsava encar que inutilment pera alzar lo cap,—ja ha fet be de fugir perquè s' hauria mullat. Ja pensava jo, qué li fá aquell bon senyor assentat en aquella cadira, deu esperar que 'l refresquin ó potser se vol rentar la cara. ¡ Mare de Deu quin temporal, St. March, Sta. Creu, no 'ns faltaria sinó això; una pedre-

gada que se 'ns emperfé las pocas cols que las cucas ens han deixat!

—Pot ser no será res, molta fressa y poca endressa.

—¡ Valdament ! Pero alabat sia Deu, no será pas mes de lo que Ell vulga. Nosaltres pagesos hem de ser aixís y si no com ho faríam. Jo may frisso per mí, sinó per la maynadeta y per en Joan...

—¿ Y ahont teniu la gent, que no la veig per aquí ?

—En Joan es á l' artiga y la noya gran es anada á durli brenar. Los demés me feyan prevaricar per aquí y 'ls he enviat á cullir quatre brochs de llenya per fer foch, y 'm temo que s' haurán refrescat.

—Me sembla qu' aquestas criaturas vos donan molt mal viure.

—No me 'n parli, que 'm fan morir mártir—contestá l' avia prudent de sopte son ayre seré com si la meva pregunta l' hi hagués tocat al viu.—La gran sobre tot, no te pas res al cervell, que hi vol fer, pitjor es per ells.

Me vaig arrepentir d' ha ver tocat aquesta tecla que 'm semblá afectar profundament á la bona dona y vaig callar meditant un altre fil de conversa pero ella continuá:

De pensar, ¡ haver quedat sense mare tant joves y quant mes la necessitavan... y jo tant vella y tant acabada, qu' are mateix no seré bona pera res ! Me fatigo, me revento y no arrivo en lloch. Pero ¿ qué tinc de fer ? Tinc d' anar tirant perquè si 'm rendeixo en Joan se tornarà casar y... ¿ qué será d' ells ? Una mare com la que tenian no la trovarán may més, ¡ pobres criaturas !

¡ Pobre dona ! pensava jo al veure que duas llágrimas penjavan dels seus ulls inflamats, pero ella sens parar mes que un moment, continuá ab veu conmoguda:

¡ Tres vegadas mare ! n' hi ha un feix. Passar mes de xexanta anys de la vida cuydant criaturas es feyna que mata... pero tothom se 'n vá y l' avia Tita 's queda.

—¿ Per qué vos diuhen l' avia Tita ? Vaig dirli de sopte, tant mogut per la curiositat de saber l' origen d' aquest nom estrany, com per desviar una conversa que 'm feya pena.

—Jo 'm dich Benita de nom, pero mos germanets, que apenas conegueren altre dona que jo á casa, me batejaren ab lo nom de Tita, acabant per ser la Tita per tothom. Mes tart he estat avia y lo nom d' avia Tita ja no me 'l trauré mes de sobre.

Satisfeta aquesta curiositat, la conversa se torná á enfiar sense que jo hi posés més impediments, per lo camí de las desventuras de l'avia que 'm comensavan á interessar. També ella havia perdut la seva mare quan, sent la més gran de quatre germans, no contava mes que tretse ó catorse anys d'edat, y després perdé son pare quedant l'únic sosteniment de sos germanets.

—Era per la guerra dels francesos, deya ella. Un dia tinguerem que fugir de casa perquè los gabaixs venian y se 'n ho enduyan tot. Lo pare no 's volia móurer, pero nosaltres tots ploravam perquè veyam que tothom plorava, y los vehíns lo forsaren á fugir pera posar á salvo las criaturas y 'l bestiar. Encara me 'n recordo com si fos ara. Ell portava al més petit á coll y donava la ma á l'altre, mentres que jo y 'l més grandet arriavam lo bestiar; quant arrivarem dalt de la collada se girá enrera y las llágrimas li anavan cara avall. ¡¡ Foch á can Miquel !! exclamá de prompte posant lo noy á terra mentres que comensá á retorcirse los brassos y á picarse 'l cap eridant com un boig: ¡ Válgans Deu y quina diada mes terrible es aquesta ! ¡¡ Pillós mes que pillós !! Oh hi haig d'anar, hi haig d'anar. Nosaltres prou feyam per aturar-lo, pero ell continuava dihent: no, no, deixeu-me estar, anéu tirant cap á la Coma y no 'us moguéu d'allí hasta que jo vingui, anéu, anéu. Y á mi 'm va abraçar dihent: ves, filla meva, ves, y s'arrencá rostos avall tot plorant. Al arribar al xórrech encara 's torná á girar y aixecant los brassos eridá: ¡¡ Adéu, filla meva, adéu !! que potser no 't tornaré á veure may més !

Jo no se quin deliri lo portava á la mort á n' aquell sant home, perquè tot fou joch de pocas taulas. Al arribar al plá se topá ab las francesos y prenentlo per un espia lo fusellaren en peus.

¡ Deu meu y quina diada més trista aquella ! L'endemá alguns vehíns nos acompanyaren al cementiri de las Fonts ahont lo vejerem estirat sobre una escala, ab lo cap tant destrossat que no l'hauria conegut á no ser per la roba que portava. A las nou del matí lo soterraren y á las sis del vespre nos trobavam encara en lo cementiri no teuint ja més llágrimas per plorar. Allavors me digné lo senyor Rector:—Mira filla meva, resarem un últim parestre per l'anima del vostre pare, vindréu á casa á sopar y demá será un altre dia; jo vos faré acompanyar á casa vostra y... ja hem parlat ab alguns vehíns de la manera que vos hauré d'arreglar.

De aquí endavant tu serás la mare d'aquestas criaturas y... Deu serà 'l Pare de tots.—Y aquell sant home se girá d'esquena y se posá á plorar.

Tot aixó contat per l'avia ab un laconisme y una senzillesa inimitable me tenia com clavat á ma cadira. Y aixó no era més que una página d'aquell poema vivent de la desventura humana; era no més que un grahó de la escala de la vida de aquella criatura nascuda pera 'l sufriment. ¡Qué gran y qué admirable trobava jo aquella noya de menos de quinze anys barallantse ab la miseria y vessant sa salut y sa juvenesa per dur un bocí de pa á la boca de tres criaturas no menos desamparadas qu'ella mateixa! ¡Qué de penalitats, qué de sufriments soportats ab l'heroísmo d'un mártir no tingué de passar aquella criatura en sa primera joventut!—Be es veritat, deya ella, que mossen Bartoméu y alguns vehíns feyan lo que podían, pero 'ls temps eran calamitosos y 'ls vehíns y 'l Rector eran casi tant pobres com nosaltres.

A l'edat de 21 anys (anyadí) podia haberme casat ab lo pastor de la Quintana que 'm volia á totes passadas y á mí també me agradava, pero hauria hagut de deixar los noys y aixó 'm trenca-va 'l cor. No vaig voler ferho.

Qui's recordi de las il·lusions de sa joventut que 's posi la mà al pit y digui si aquestas solas paraulas ab tota sa senzillesa ¿no donan pasta per tot un drama? Pero tot passa en aquest mon hasta las penas; y un á un los germáns de la Tita s'anaren col·locant pel seu compte, separantse d'ella á mida que anavan creixent com se separan de la lloca los pollets quan ja no necessitan sos auxilis, hasta que per fi, lliure aquesta d'entrabanchs, contragué matrimoni, pero son nou estat no fou mes que un cambi de penas. Son marit robust pagés en un principi, després de haberla provehida de criaturas, perdé la salut y caigué en un clot de llit pera no alser-se més.—Se l'hi enfonsá la post del pit,—leya innocentament la Tita, paraula gráfica ab que nostres pagesos anomenan la terrible tisis.

(*Seguirá*).

DECLARACIONS.

En vista de que s'es feta pública la candidatura, que 's diu oficial, pera diputats provincials en la que hi figura lo meu nom; á

fi y efecte de posar las cosas en son lloch y tothom conega la meva actitud y la meva situació, he eregut indispensable fer públics las següents declaracions:

1.ª Consti que jo no he fet la mes petita gestió directa ni indirecta pera que 's continués lo meu nom en cap candidatura.

2.ª Consti igualment que, si los electors d'aquest districte me donan lliurement sos vots pera que representi llurs interessos en la Diputació provincial, acceptaré 'sa representació perquè crech que hi estich obligat en conciencia; pero jo no donaré ni un sol pas pera conquistar un sol vot, perquè, aixís com crech que 'm faria responsable devant de Deu y dels homes no acceptant un càrrech que per Lley es obligatori, me creuria igualment responsable, si pera sortir elegit influís de qualsevol manera sobre la llibertat del elector.

3.ª Consti finalment que no vull renunciar á ma independencia; y per lo tant no entendré acceptar la representació de cap partit en cas d'esser elegit, ni estaré al servey de cap bandería, sinó al del país qui, en tal cas, me haurá fet son representant.

Joaquim Vayreda.

Noticias generales.

Lo dillíns passat terminaren las famosas y antigüas firas de Sant Lluch, que á pesar de la decadencia general que en aquestas se nota en totas parts, podem dir que las nostras conservan encara gran part de la sua importancia, lo que denota ab quant acert y fonament s'escullí per nostres passats aquestas diadas en las que 's donan cita en nostra vila, no sols los pagesos de l'encontrada, sinó mercaders de paisos lluyáns al nostre, com son los aragonesos, sagarretes y altres quals trajos se confonen ja ab los comunement adaptats y no se poden regoneixer á simple vista. Com ja diguerem, las transaccions han sigut numerosas y los preus sinó elevats alomenos satisfactoris excepte en lo bestiar porquí que acusá una baixa de consideració. A consecuencia de haberse venut tampoch se pot dir que haja anat mal la fira pera los demás articles de comers que ab més ó menos sort tots han fet son negoci, aquesta alomenos es la veu general.

Segóns noticias ha comensat á treballarse en lo trajecte de carretera comprés entre Anglés y Amer ó sia en la carretera de Sant Joan las Abadessas á Santa Coloma passant per Olot.

Aquestos dias passats ha fet una visita al país lo Sr. Marqués d' Aguilar, Diputat á corts per aquest districte y Director general d' Agricultura, Industria y Comérs. En sa visita inspeccioná dit senyor, en companyia del Enginyer Agrónomo de la provincia, lo camp d' experimentacions agrícolas del Centre Catalanista, fent elogis del pensament iniciat per lo Centre y prometent son apoyo, en prova de lo qual quedá acordat que 'l dit Sr. Enginyer se fes cárrech d' una parcela del mencionat camp á fi de practicar immediatament sobre la mateixa experiments de varias llevors de blats y segle á fi de poder substituhir ab ventatje las que actualment coneix lo país. Igualment visitaren dits senyors los productes exposats en lo Centre corresponents á tardanías cullidas aquest any. Com lo Sr. President indiqués lo pensament proposat per varios socis de convocar un concurs agrícola per l' any que ve, s' asociá dit senyor á aquesta idea y prometé també son particular concurs.

Havem sentit grans queixas de la mala llengua ab que 's ofén la moral pública en nostra vila, no ja ab aquellas paraulas que per desgracia y ab repugnancia venim mitj acostumats, siuó en altre terreno mes indigne é inmundo que no podem transcriu-rer, siguent de advertir que tal modo de parlar se nota en criaturas de pochs anys que, ó be corren poch menos que abandonadas de sas familias, ó portan ja d' ellas aquestas llissóns propagantlas á sos companys de carrer. Advertim donchs als pares de familia que no deixen córrer la quitxalla pels carrers y preguém á las autoritats que posin remey á tant lamentable abús ja que trascendeix al domini públich. Las queixas aludidas no 's reduheixen simplement á blasfemias si que també á frases y cansóns obscenas. Los fets que denunciem no pot dirse que 's hajian vulgarisat, pero per pochs que sían u' hi ha massa y en son principi es quant deu atacarse un mal.

Molt descontents y aburrits tornan de Figueras tots los que cridats á aquella Audiencia pera exercir de Jurats, puig que des-

prés de perjudicarse en molts sentits quedan recusats ó esclosos per la sort, de manera que han fet l'anada per la vinguda. Si 'l país pogués arreglar sas cosas, no cometeria may desacerts tant garrafals, y si algúen ne cometia, com estaria de sa ma esmenarlos s'apressuraria á posarli remey.

Los periódichs de la setmana passada tots portan noticias *frescas* cada hui del lloch hont veu la llum; pera no ser menos que 'ls demés direm, encara que per aquí tothom ho sab ja be massa, que lo termómetro ha marcat en varios d' aquestos darrers días temperaturas inferiors al zero.

En lo número ultim passá sense corretjir la darrera paraula de las varietats, que diu «Jaespeare» y deu dir «Shakespeare.»

Junta Directiva del Centre Catalanista constituïda per l'exercici de 1890 à 1891.

PRESIDENT, D. Joaquim Vayreda.

TRESORER, D. Joseph Monsalvatje.

VOCALS.

Secció de Ciències y Bellas Arts

D. Joseph Saderra.
 » Mariá Bassols.
 » Nonito Escubós.
 » Joseph Berga.
 » Mariá Vayreda.

Secció d' Agricultura.

Sr. Marqués de Vallgornera.
 D. Ramón Quintana.
 » Ramón de Bolós.
 » D. Salvador Dorea.
 » Joaquim Casabó
 » Sebastiá Torrent.
 » Lluís Sayol.
 » Joan Juvinyá.

Secció d' Industria g Comers.

D. Joseph Esquena.
 » Joan Reixach.
 » Eliseo Sala.

» Manuel Masllorens.
 » Matèu Pujolar.
 » Joaquim Vila.
 » Francisco Vilar.

Secció del Travall.

D. Antón Molins.
 » Joseph Aráu.
 » D. Joan Estartús.

Representants dels Gremis, agregats à la Junta directiva, segons acort de la Junta general del dia 12 de Octubre últim.

D. Bruno Bujóns.
 » Gaspar Salgueda.
 » Pau Güell.
 » Esteba Matabosch.
 » Jaume Jutglar.
 » Pere Tresserras.
 » Pere Vila.

SECRETARI, D. Joseph M.ª Basil.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 22 OCTUBRE DE 1890.

Presidida por el Sr. Alcalde D. Mariano Bissols se celebró la sesión ordinaria de costumbre, que principió á las cinco de la tarde, por la lectura del acta de la anterior la cual sin la menor observación fué aprobada.

Seguidamente se acordó aprobar el plano de las obras que D. Ramón Sala trata de realizar en la fachada de la casa núm. 9 de la calle de Clivillers.

Luego se resolvió requerir á los propietarios de la cloaca que atraviesa la plaza del Palau, para que dentro breve plazo procedan á la recomposició de la misma bajo apercibimiento de tomar el Ilmo. Ayuntamiento y en su representación el Sr. Alcalde Presidente las medidas que estime convenientes.

En virtud de una vacante que existía en el ramo de consumos, se acordó nombrar para llenar la misma á D. Esteban Roure.

Por último se pusieron sobre la mesa los antecedentes relativos al plano general de Olot y examinados que fueron se acordó dictar todas cuantas disposiciones sean necesarias para ultimar los trabajos iniciados.

MERCADO DE OLOT.

Precio medio en el viernes 24 Octubre de 1890.

Trigo	á 20'00 Ptas. hectólitro.	Maiz	á 14'75 Ptas. hectólitro.
Mezcladizo	á 18'75 » »	Cebada	á 11'75 » »
Centeno	á 13'75 » »	Avena.	á 10'75 » »

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 26. Sts. Lluçia y Marçia mrs. y S. Evaristo papa y mr.

Dilluns 27. Sts. Vicens, Sabina y Cristeta mrs.

Dimars 28. (Antes: †) S. Simón y S. Judas Tadeo Aps.—Dejuni en Girona.

Dimecres 29. ✠ S. Narcís bisbe y mr, patro de aquest bisbat.

Dijous 30. Sts. Glandis y Marcelo, centurió, mrs.

Divendres 31. S. Quintí mártir.—Dejuni.

Dissapte 1 Novembre. ✠ LA FIESTA DE TOTS LOS SANTS.

QUARANTA HORAS.—Avuy conclouhen en la iglesia de Nostra Senyera del Tura; demá passarán en la del Inmaculat Cor de María.—La exposició de S. D. M. comensa á las 5.